

Het geheim van Hoeve Pérez Nova



Door A. A. Argonius

1^e druk 1^e oplage

ISBN/EAN: 978-90-785790-90

Copyright © 2023 BESM / Rijssen

Omslagontwerp en vormgeving

A. Niënkemper en bewerkt door Amanda Slagman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het geheim van Hoeve Pérez Nova

Dit boek wordt opgedragen aan mijn kleinkinderen. Zij waren het die bij iedere logeerpartij bij het naar bed gaan vroegen: “Opa vertelt u nog een verhaal?”

Door COVID-19 pandemie kreeg ik meer tijd om deze verhalen op te schrijven en te bundelen. Er was enige schroom om het als boek uit te geven.

Mijn dank aan Hans Duvekot die meegelezen heeft en mij heeft gestimuleerd om het uit te geven. Verder gaat mijn dank uit naar Amanda Slagman die met haar schilderwerk gezorgd heeft voor een passende kaft.

Deze los van elkaar staande verhalen zijn nu tot een verhaal samengesteld en ook op één plaats gesitueerd. Feiten en fictie lopen door elkaar heen.

A.A. ARGONIUS

Hoofdstuk 1

Verlangend, mijmerend keek Arend naar buiten, de zon scheen tegen een strak blauwe hemel. Hij hoorde de merels. Voor 24 april was het een bijzondere mooie dag. Nog één lesuur en dan meivakantie. Geen studieboeken, geen lessen, alleen alle tijd voor fijne dingen. “Hé, dromer.” Hoorde hij de leraar wiskunde roepen. “Arend wanneer mag je exponenten optellen?” Oei. Exponenten? Waar gaat dit over? Snel keek hij in zijn wiskunde boek. Kon het niet zo snel vinden. Waar waren ze toch? Hé, was zijn buurman er maar geweest dan had hij mij vast wel geholpen. Maar ja, Herman is al een tijd ziek. “Bladzijde 124.” Hoorde hij achter zich fluisteren. “Nu, komt er wat van, Arend?” “Ja, ik denk bij vermenigvuldigen”, zei hij op goed geluk. “Inderdaad bij vermenigvuldigen tel je de exponenten op, bij delen trek je ze juist van elkaar af,” ging de wiskundeleraar verder. Arend hoorde nog wel wat de leraar zei wanneer je dit niet mocht, maar dat kon hem nu weinig schelen. Hij hoorde al geroezemoes in het lokaal naast hun. Tja, bij de leraar Frans wist je dat je ruim op tijd stopte. Meester ten Hove ging vaak tot aan de bel door. En juist nu zo vlak voor de meivakantie. “Opruimen, jongelui”, klonk het. Nu dat hoeft hij maar één keer te zeggen. Huiswerk voor na de vakantie staat al in Magister, hoorde hij boven het geroezemoes uit meester ten Hove nog zeggen. Zal wel, ik zie het dan wel, dacht hij nog.

Nadat meester ten Hove met gebed de dag besloot liep iedereen de klas uit. Lekker, joh, twee weken vakantie. Wat ga jij doen Martin? Hoorde Arend bij het weggaan op de gang. Wij gaan straks naar Zwitserland. Heerlijk wandelen in de bergen. Vaak is er nog sneeuw. Gaaf joh, Nee ik blijf gewoon thuis. Vissen of lekker luieren. Ik zie wel. En jij Arend? “Ik weet het nog niet. Gewoon genieten van mijn rust.”

Buiten haalt Arend diep adem. Al lopend naar de fietsenstalling knoopt hij zijn jas dicht. De zon mag dan wel schijnen, de wind is nogal fris. Zijn jas zit wat strak, niets voor niets wordt hij melkolifant genoemd. Voor een brugpieper is hij groot en breed niet zo dik dat hij een overdreven dikke buik heeft, maar toch, hij mocht er wezen. Hij overdacht wat hij zou gaan doen.

Lekker wandelen door bos en hei. Hij hield van de natuur. Vaak was hij te vinden met zijn verrekijker in de bossen of op de hei. Dan zocht hij de stilte op. Maar ook kon hij uitbundig met zijn vrienden zijn.

Wat dat betreft aan vrienden ontbrak het hem nooit. Ook nu bij de fietsenstalling waren er verschillende vrienden die hem aanpapte om te weten te komen wat hij in deze vakantie ging doen. De meeste van hen zitten in een andere klas dan hij. Vanaf de basisschool kende hij hen en trok met hen op. Hutten bouwen in het bos. Vissen, voetballen of zwemmen. Enkele van deze vrienden moeten de vakantiedagen gebruiken om te leren of extra taken te doen. Willen zij straks naar een andere klas gaan. Hij heeft niet zoveel moeite met leren. Hoewel de talen, vooral Frans, hem niet zo goed afgaat kan hij goed meekomen. Toch is hij niet met zijn aandacht erbij. Hij luistert zonder het in zich op te nemen wat ze tegen elkaar zeggen. Het lijkt wel of hij nu helemaal bedwelmd is door de heldere frisse voorjaarslucht. Hij haalt diep adem. Hij wil wel alles tegelijk doen. Hij stapt op zijn fiets groet zijn vrienden en rijdt weg. Hij zou het wel willen uitschreeuwen om zijn stem mee te laten nemen door de wind. De wind die het trappen zwaar doen gaan. Heerlijk, gezond om zo in de zon tegen de wind te fietsen. Dit keer valt het hem niet zwaar om tegen de wind in te fietsen. Hij hoeft ook weer niet zover te fietsen. Maar nu heeft hij het gevoel dat hij alles kan. Ja het mag zelfs stormen hij zal iedere tegenstand overwinnen om maar vooruit te komen. Voorzichtig rijdt hij zijn fiets door het steegje naar de poort van hun woning. Dan zet hij zijn fiets in het schuurtje achter hun huis. Zijn schooltas zet hij op de grond, trekt zijn jas uit en opent de keukendeur waar een heerlijke koffiégeur en baklucht van versgebakken koekjes hem tegemoet komen. Hm.. Dat ziet er allemaal goed uit. Zijn moeder kijkt glimlachend naar hem. "Ha, mam, lekker vakantie. En eh. Ik heb trek in een kopje koffie." "En in een versgebakken koek," vult moeder aan. De wind en het fietsen heeft hem hongerig gemaakt. Samen genieten ze van een kop koffie en van de heerlijke koek die moeder heeft gebakken. Hij kijkt zijn moeder aan. Zijn moeder begrijpt hem, "je wilt zeker nog een koekje?". Hij knikt.

Moeder geeft hem nog een koekje en schenkt voor de tweede keer zijn kopje vol. Heerlijk om zo even samen te zijn met zijn moeder. Straks komen zijn drie broertjes van de basisschool en dan moet moeder haar aandacht aan hen besteden. "Ik heb een brief gekregen van Tante An, ze gaat verhuizen. Dat is een hele onderneming voor een vrouw alleen." "Waarom gaat ze verhuizen?", wil Arend weten.

"Ja, het huis is haar te groot en ook eigenlijk te duur voor haar. Oom Willem had zijn kantoor aan huis, maar nu hij gestorven is, heeft tante An al die ruimte niet nodig. Ze heeft het geprobeerd om het te verhuren. Maar dat is haar slecht gekomen. Altijd vreemde mensen in je huis. En die ook hun visite meebrachten. Het gaf regelmatig wrijvingen. Ze voelde zich soms een vreemdeling in haar eigen huis. Ook Jaap en Johny hadden moeite. Als ze eens met elkaar stoeiden, dan moesten ze stil zijn. Gingen ze buiten voetballen dan mocht het niet. Want de bal bonkte iedere keer tegen de muur van de kamer aan waar die vreemdeling woonde. Ik kan me herinneren, zei moeder, dat ze één keer geluk had met haar verhuur. Dat was een wat oudere vrouw die haar huis had verkocht en tijdelijk iets anders moest hebben. Zij was als een oma voor de jongens. Helaas was dat voor korte duur. Al vrij snel, eerder dan ze gedacht hadden kon zij een appartement bij een verzorgingshuis krijgen. Een idyllisch huisje zegt ze, tegen de Duitse grens aan in de buurt van Aalten. Ik denk dat het leven voor haar daar goedkoper is dan in de stad. De jongens moeten wel een eind fietsen om naar school te gaan. Ja, het is wat als je je vader zo vroeg moet missen. Moeder blijft in gedachten verzonken voor zich uit te kijken. Wat is zij dan rijk gezegend met haar gezonde man, die werk heeft en vier jongens die soms ondeugend zijn, maar veel liefde geven.

"Tante An schrijft wel dat er heel wat aan het huisje op te knappen valt, maar eenmaal opgeknapt gelooft ze vast dat ze daar zou kunnen wennen. Aan haar huis in de stad heeft ze trieste herinneringen, overlijden van Oom Willem, een kindje wat bij de geboorte is overleden. In een totaal nieuwe omgeving zal het haar gemakkelijker vallen om opnieuw te beginnen. Je moet haar brief maar lezen.

” Moeder draait zich om en pakt de brief uit een van de keukenkastjes en geeft die aan Arend. Op dat moment komen zijn broertjes binnen, schreeuwend dat zij vakantie hebben. Arend pakt de brief uit moeders hand en trek zich terug in zijn kamer. Hij duikt in zijn luie stoel, opgedaan op een rommelmarkt. “Wat moet jij nu met zo’n opa stoel”, had moeder verbaasd gezegd toen hij met de stoel thuiskwam.

“Nou, gewoon op mijn kamer zetten. Daarin kan ik lekker rustig in een boek lezen. Soms zijn de anderen zo druk dat ik niet fijn kan lezen.”

Toen zijn vader die avond van zijn werk thuiskwam en de stoel zag, had hij vreselijk hard gelachen. “Ha, ha, in zo’n stoel zat mijn opa vroeger ook. “Ha, ha, nou geluk ermee. Maar ik zou hem eerst grondig schoonmaken.” ” Hm. Dat zei moeder ook al. “

Maar hij had het wel gedaan. De kussens eruit gehaald. Buiten uitgeklopt en de stoel met een sopje schoongemaakt. Niemand, ook zijn moeder niet, mocht hem daarbij helpen. Het was zijn stoel. En nu zat hij daar met op getrokken knieën de brief van tante An te lezen. Wat heeft hij fijne herinneringen aan die tante An. In het grote huis in Santpoort was hij altijd welkom. Vooral de laatste keer dat hij er liefst drie weken logeerde. Thuis verwachtte zijn moeder het jongste kind. Maar bij de bevalling ging het allemaal niet zo vlekkeloos. Of hij het erg vond om wat langer bij Tante An en oom Willem te blijven. De school vond het goed. En tenslotte kon hij ook met zijn twee neefjes naar hun school meegaan. Nou, daar hoefde hij geen seconde over na te denken. Hij kon goed met Jaap en Johny opschieten. Jaap was een jaar ouder dan hij en Johny twee jaar jonger. Oom Willem kon geweldig mee stoeien. Met drieën tegen één. Je kon wel zien dat hij een geoefende marinier was. Hij schudde ons van zich af of we waterdruppels waren geweest. En dan door duinen struinen. Oom Willem wist bijna ieder paadje wel te vinden. Verdwalen ook als het al reeds schemerde deed hij niet. Terwijl al deze herinneringen door zijn hoofd spelen heeft hij de brief uit de enveloppe gehaald. Snel vlogen zijn ogen langs de regels. Het is een oud vervallen boswachtershuisje, helemaal buitenaf, iets verscholen tussen de bomen, nauwelijks vanaf de

weg te zien. Maar met veel ruimte voor de kinderen. Ja, echt tante An. Ze denkt niet meer aan dat prachtige statige huis wat ze nu achter moet laten, maar trekt met plezier in een oud huis als de kinderen maar plezier hebben. Zelf zal ze het een en ander opknappen. Ja, tante An stond haar mannetje. In de periodes dat oom Willem op missie was regelde zij ook alles. Voor behangen of schilderen draaide ze haar hand niet voor om.

Onder het lezen speelt er een gedachte door zijn hoofd. Dadelijk eens even met moeder overleggen. Als Arend hoorde dat zijn broertjes naar buien zijn gegaan, gaat hij zijn kamer uit, de trap af en loopt de ruime keuken in. Onmiddellijk komt hij met zijn plan op de proppen. "Mam, wat zou u ervan denken als ik in deze meivakantie eens naar tante An toe ga en haar gaat helpen met de verhuizing.

Ik denk dat er wel een en ander te doen valt en zij zal daar best een mannetje kunnen gebruiken." "Nou, dat denk ik ook wel, "zegt moeder langzaam. "Maar het is jouw vakantie, je hebt voor school hard gewerkt je mag best wat ontspanning hebben." Arend schiet in de lach. "Ik hoef bij tante An toch geen huiswerk te maken? Of mijn frans te leren? Het lijkt mij juist een reuze ontspanning om met je handen te gaan werken. En 's avonds met Jaap en Johny de omgeving te verkennen! Nee, eigenlijk lijkt het mij heerlijk om naar hen toe te gaan. Het zal vast de fijnste vakantie worden die ik me kan indenken."

Moeder moest lachen. "Ja, dat zei je afgelopen zomer ook toen wij voor het eerst in Zwitserland waren." "Ja, ik heb het nu over de meivakantie!"

Ja, als je er zo overdenkt, moet je Tante An vanavond maar bellen. In Santpoort zal je wel niet meer behoeven te helpen. Daar heeft ze vrienden en kennissen genoeg die haar wel zullen helpen. Dat is anders dan daar in dat dorp in Salland. Daar kent ze niemand. Ik vind het een hele grote stap voor haar en of het verstandig is...? Nu ja, het is haar keuze en ze staat haar mannetje wel. Bang is ze niet." "Ja, dat doet ze, " zei Arend beslist. Hij weet hoe resoluut tante An is.

Hij herinnert zich nog wel de laatste keer, dat was bijna een jaar na het overlijden van Oom Willem dat hij bij hen logeerde. En moest inwendig grinniken nu hij weer aan dat voorval dacht. Het was tegen het avondeten. Ze zaten net rondom de tafel toen er aan de deur werd gebeld. Tante An ging naar de voordeur om te zien wie bij de deur stond. Op eens hoorden wij haar schreeuwen: “Eruit, zeg ik je.” Wij holden meteen van tafel, nieuwsgierig wat er aan de hand was daar zagen we tante An een speer in haar hand (die oom Willem eens van missie had meegenomen) een man de deur uitjagen. En dat was zo komisch dat wij in lachen uitbarstte. Waarom de man nog sneller het pad naar de weg opliep om snel te verdwijnen. Tante An, draaide zich om en begon toen ook te lachen. Aan tafel vertelde ze dat de man de meter wilde opnemen en toen hij eenmaal binnen was mij naar achteren duwde en om geld vroeg. Gelukkig maar dat hij mij naar achter duwde nu stond ik vlakbij die speer die aan de wand hing. Ik bedacht me geen ogenblik, rukte de speer van de hand en bedreigde de man. Die eerst mij probeerde aan te raken, maar nadat ik de speer naar hem toe wilde steken, angstig keek en zich rechtsom keert maakte.

Arend laat er geen gras over groeien. Nog voordat zijn vader thuis is, heeft hij zijn mobiel gepakt en tante An gebeld. Tante An nam helaas niet op. Maar na een paar minuten probeerde hij het opnieuw. Nu nam tante An wel op. Hij vroeg wanneer zij daadwerkelijk ging verhuizen en wanneer zij in haar nieuwe huis aankomt. Tante An antwoordde dat de verhuizers al zijn geweest en dat morgen, zaterdag alles gebracht wordt. Zij zelf zal met Jaap en Johny de verhuishwagen volgen. En, ja een paar extra handen zal wel fijn zijn. “Vind je het niet erg om te werken? Je hebt tenslotte vakantie”, vroeg tante An nog. “Nee, “zei Arend, ik vind het juist geweldig. Het lijkt mij een geweldig avontuur. “

“Oké, zei tante An. “Wanneer kom je?” “Nou, maandagmiddag? “ “Prima, dan zie ik je maandagmiddag wel. Ik mail het adres, dan kun je via Google map wel vinden waar het ongeveer is en hoe je er moet komen. Want ik neem aan dat je met het openbaar vervoer komt?” “Ja, dat was ik wel van plan. Bedankt en graag tot maandag.”

“Ja, doe je je ouders de groeten? “Zal ik doen.”

Zijn vader is best te spreken over zijn plan als Arend hem na het avondeten er over spreekt. “O “, zegt. Moeder. “Ik wist niet dat je tante An al gebeld had.” “Ik wilde het niet zeggen waar de andere erbij zijn. Maar tante An vond het fijn dat ik haar aanbood om te helpen. Ze zou een mail sturen met het juiste adres en hoe ik er kan komen. Tjonge ik heb er best zin in om twee weken weg te zijn. “

“Nou” zegt vader, “ik waardeer je initiatief, je voortvarendheid, maar toch had ik dit graag eerst met je besproken. Hoe wil je ernaartoe gaan? Heb je daarover al nagedacht?”

“Ik ga eerst met de trein, daarna moet ik met de bus. In de mail zou tante An een en ander ook aangeven. “

Vader is eigenlijk best trots op zijn zoon, ook hij vindt dat als je kunt helpen, dan moet je dat ook doen. Handen uit de mouwen steken en niet lanterfant. Van helpen klussen leer je alleen maar. Je doet ervaring op en je weet nooit of dat later van pas komt. Tante An weet ook wel toen ze ja zei dat Arend wilde komen. Hij kan zijn handen uit de mouwen steken en zich zo voor haar verdienstelijk maken.

Hoofdstuk 2

Toen zaterdagmorgen zijn broertjes hoorden dat Arend naar tante An ging waren ze wel een beetje jaloers. Ook wel trots dat hun grote broer alleen op reis zou gaan.

Arend ploos met behulp van de mail die tante An blijkbaar vrijdagavond laat nog had verstuurd helemaal uit hoe hij het beste kon reizen. En dat viel nog niet echt mee. De NS-planner gaf wel de route aan en waar je allemaal moet overstappen, maar hij miste het overzicht. Daarom kroop hij achter zijn laptop om op de kaart te zien hoe er gereden wordt. Op zijn mobiel maakte hij wat aantekeningen als geheugensteuntje. En Arend bedacht wat hij allemaal zou meenemen. Moest hij ook voor gereedschap zorgen? Arend pakte de kaart erbij en bekeek de omgeving nog eens nauwkeurig. Tjonge tante An komt in een groene omgeving te wonen. Natuurlijk, stommerd dat ik ben, het was een oud boswachtershuis dan woon je automatisch in een bosrijke omgeving. Hij begon in zichzelf te grinniken. Ik denk dat er daar genoeg te beleven valt. Tegen het middageten vroeg vader of hij al een lijstje had gemaakt wat er allemaal mee moest. Arend gaf aan dat hij dat al gedaan had, en zich afvroeg of hij wel gereedschap moest meenemen. En zo ja welke en kon hij dat van vader meekrijgen. Vader begon geamuseerd te lachen. Zijn broertjes somde van alles op wat er mee moest. De een zei, een hamer, de ander had het over kwasten en boormachine, en nu ja heel veel. “Nou nou”, zei vader, “als Arend dat allemaal mee moet nemen dan mag hij een trein voor zich alleen afhuren. Nee ik denk dat het beste is dat je straks tante An belt en aan haar vraagt wat er al is, of er iets speciaals meegenomen moet worden. Vergeet niet oom Willem was ook een handige vent, in de periodes dat hij thuis was knutselde hij veel. En onderhield zijn huis altijd goed. “Had ik ook al aan gedacht, om tante An vanavond te bellen. Ze zou het nu wel te druk hebben om een telefoontje te ontvangen.”

Die middag kwam zijn moeder met een lege koffer op zijn kamer. “Hier, Arend, je mag zelf je kleren in de koffer doen.

Neem voldoende schoon ondergoed mee en twee stel oude kleren om in te klussen. Als je klaar bent roep je maar, dan kom ik kijken of je niets vergeten bent, oké?”

Nou dat was zeker oké. Vlug pakte Arend één en ander in. Zal hij ook zijn voetbalschoenen meenemen? Toen hij naar zijn koffer keek, zag hij dat dat zeker niet kon. Hé wacht, ik neem mijn verrekijker mee. Of beter die hang ik om mijn hals, want de koffer kan nu al bijna niet dicht. Arend pakte alles weer uit, stalde het op zijn bed en op de grond. En ging voor zichzelf na wat wel en wat niet noodzakelijk was. Moest hij echt voor iedere dag een schoon ondergoed meenemen? Dat kon toch ook wel minder? Halverwege de middag toen ze met zijn allen aan de grote keukentafel zaten en genoten van een kopje thee en door moeder vers gebakte koekje opaten vroeg moeder hoe het erbij stond met het inpakken van de koffer. Hij moest toegeven dat het moeilijker is dan het op het eerste gezicht leek. Maar hij dacht dat hij nu alles wel in zijn koffer had wat nodig was. “Goed dan loop ik zo met je mee. Inspectie zou oom Willem zeggen”.

Toen moeder de kofferinhoud bekeek prees zij Arend. “Keurig, Arend, je hebt het belangrijkste. O, wacht je moet nog wat sokken hebben. En vergeet morgenavond je bijbeltje niet erbij in te doen.”

Die zondag in de kerk, had Arend niet veel aandacht voor de preek. Zijn gedachten gingen uit naar de komende twee weken. Zijn neef Jaap heeft zaterdagavond nog wat foto's geappt. En dat maakte zijn nieuwsgierigheid en verlangen om naar hen toe te gaan alleen maar groter. De zondag kon niet sneller voorbijgaan!

Maandagmorgen al heel vroeg stond hij op. Gewassen en aangekleed kwam hij beneden. Voorzichtig, want zijn broertjes slapen nog. In de keuken was moeder al bezig een en ander klaar te maken voor onderweg. Zijn koffer stond al in de bijkeuken. Na het ontbijt bracht moeder hem naar het station. Zijn anonieme OV - kaart had vader opgewaardeerd. Daar hoeft hij dus geen zorgen over te maken.

“Gaat u maar naar huis, moeder. Ik red me nu wel alleen”. Toen bleek dat moeder bij het poortje bleef staan.

“Nou goed, dan, Arend. Wees voorzichtig, doe tante An en de jongens de groeten en vergeet niet regelmatig te bellen of te appen.”

“Komt in orde, moe. Tot ziens.”

Met een onbeschrijfelijk gevoel stapte hij een treincoupé in. Waar moet hij zijn koffer laten? Het is voor hem de eerste keer dat hij met de trein gaat. “Je koffer kun je tussen deze twee stoelen schuiven.” Hoorde hij een vrouw tegen hem zeggen. Hij keek om zich heen om te zien wat zij bedoelde. O ja, nu zag hij het. Hij hoorde het fluitje van de conducteur en even later reed de trein weg. Hé, daar staat zijn moeder op het viaduct. Ze zwaait daar hem. Aarzelend zwaaide hij terug. Even kwam er een bos op zijn wangen, maar dan grinnikte Arend in zichzelf. “Die moeder toch! Altijd even bezorgd. Als hij al haar raadgevingen moest onthouden dan had hij echt een olifantenhoofd moeten hebben. Nu ja dat past goed bij zijn scheldnaam.”

Hij haalt diep adem. Kijkt om zich heen. In de coupé waarin hij nu zit zijn alle banken bezet. Tegenover hem zit een mevrouw die op haar telefoon zit te kijken. Aan de andere kant zitten twee studenten achter hun laptop. De een heeft een koptelefoon op. Schuin voor hem ziet hij een wat oudere man, ook hij kijkt op zijn smartphone. En af en toe zit hij aan zijn neus. Wat zal hij doen? Hij pakt zijn mobiel en bekijkt nog eens de foto's die zijn neef Jaap hem toegestuurd had. Op de eerste foto ziet hij een grote schuur waarin blijkbaar alle meubels zolang zijn gezet. Dan enkele foto's van de omgeving. Op één van die foto's schreef Jaap erbij dat het een mooie omgeving is om een boomhut te maken. De laatste paar foto's waren van het huis genomen. Eerst van buitenaf. Ja, nu kon hij wel geloven dat tante An hier blij mee is. Tjonge wat in een prachtige omgeving staat dat huisje. Links en rechts ziet hij alleen maar bomen. De andere foto's zijn van binnen. Oei, wat moet er nog veel gedaan worden zeg! Hij dacht aan een paar jaar gelden toen ze zelf zijn verhuisd. Na een week klussen konden ze het huis in. Maar wat hij nu ziet dat redden ze niet in een week. En hij betwifelde of ze het in die twee weken wel redden.

Hij had tante An beloofd te appen als hij onderweg was. Nu, dat deed hij dan ook. Typte dat hij nu al in Schagen zat. Bijna onmiddellijk typte tante An, fijn goede reis verder. Als er wat tussenkomt laat het me weten. Zo, dus tante An is ook vroeg op. Na Schagen was de trein overvol. Ja wat dat betreft had hij beter later moeten reizen, maar dan had hij verder niets aan de dag. In Alkmaar stapte er veel mensen uit, maar nog meer mensen stapten erin. Het hele gangpad stond vol reizigers. Eigenlijk raar bedacht Arend. De trein zit tjokvol, maar je hoort geen stem. Iedereen is stil. Sommigen zitten stil voor zich uit te kijken, maar de meeste zijn met hun telefoon bezig. Alleen het denderen van de wielen op de rail is duidelijk te horen. Hij kijkt naar buiten. Tjonge wat gaat dat mooi. De conducteur laat zich niet zien. Nee, natuurlijk niet. Het is veel te vol. In Amsterdam Sloterdijk moet hij overstappen. Hoe moet hij met zijn koffer uit deze volle trein komen? Even sloeg de paniek bij hem toe. Maar gauw had hij zichzelf weer onder controle. Toen ook zijn buurman op ging staan, stond hij ook meteen op. En ging zo staan dat hij snel zijn koffer kon pakken als er meer ruimte kwam. De trein reed al langzamer en kort daarna stopte de trein en kon hij in het gedrang naar de uitgang lopen. Oef, dat koste wel moeite zeg. Maar hij stond nu op het perron. En waar moest hij heen? Het was even zoeken. "Is dit de trein naar Amersfoort?" vroeg hij aan een conducteur. "Ja", was het korte antwoord. Het koste hem moeite om met zijn koffer door de drom mensen naar binnen te gaan. Gelukkig op het klapbankje in het halletje was nog plaats. Zijn koffer had hij naast zich neergezet. Zijn telefoon ging. Een appje. Moeder die vroeg waar hij nu was. Appte meteen terug. Dat hij net was overgestapt en dat het tot nu toe goed ging. Moeder die hem soms nog net behandelde als zijn kleine broertjes. Terwijl hij al in klas 1 van het vwo zit. Hé, hij had echt zin om eens lekker te gaan werken. Tante An kon ook altijd lekker koken. Vooral Indisch eten, blauwe hap noemde oom Willem dat. Hij moest er toen om lachen zonder te weten wat het eigenlijk betekende. Want hij zag niets blauws aan het eten. Jaap had hem na het eten verteld dat het een typische marine uitspraak was voor Indonesisch eten.

Reizigers richting Apeldoorn, Enschede hier overstappen, hoorde hij plotseling vlak boven zijn oren. Oei, zijn we er nu al? Nu moet hij ook overstappen. Omdat hij nu lekker bij de deur zat en ook nog eens bij de goede deur, was hij er al eerste uit. Hij moest naar de overkant van het perron. Terwijl hij dat deed kwam de trein er ook aan. Het was nu rustiger in de trein. Hij kon in een coupe gaan zitten. Maar koos voor het halletje. Daar zat hij nu alleen. Zijn maag begon te knorren. Uit zijn rugzak haalde hij een bolletje met kaas en een pakje chocomelk. Hmm, lekker was dat toen hij het laatste slokje had gedronken en de kruimels van zich af had geschud. In Apeldoorn moest hij weer overstappen nu naar Zutphen. Het werd steeds rustiger in de trein. Werkverkeer was er niet meer. Nu waren het moeders met kinderen, of opa's en oma's met hun kleinkinderen. Nu was het ook veel rumoeriger in de trein. Er werd veel gekletst. Nadat hij in Zutphen voor de laatste keer overstapte kwam een wat oudere vrouw tegenover hem zitten. Ze keek hem nieuwsgierig aan. Keek naar de koffer. En begon toen een gesprek. "Nou, jongeman, je bent nogal wat van plan, zie ik. Een grote koffer." Inwendig moest hij lachen, jongeman zei ze tegen hem. Zie je wel moeder, had hij bijna willen zeggen ik ben niet meer dat kleine jongetje! "Nee, mevrouw, ik ga twee weken bij mijn tante logeren. Ze is net verhuisd en ik ga er helpen." "Zo, zo, dat is flink van jou zeg. En waar woont je tante?" Arend noemde het dorp." Nu, dan moet je straks met de bus. En je weet vast wel in welke straat ze woont." Ook die noemde Arend. "Tjonge dan moet je nog een best eind lopen om er te komen. Ja jongeman, ik ken de buurt een beetje ik heb er vanaf mijn jeugd tot ik trouwde daar gewoond. Nu ga ik naar mijn zus in een verzorgingstehuis die in Winterswijk woont. Zelf woon ik in Aalten. Je tante woont in een prachtige omgeving. Ik kan, als je er op staat, veel over vertellen. Ik heb vroeger in dat oude landhuis gewoond die kun je ook aan die weg vinden voor dat je het bos ingaat. Mijn ouders hebben het verkocht, ze hadden daar te veel verdrietige herinneringen en wilde er gewoon weg. En het werd hen ook te duur in onderhoud. Ze zijn toen gaan wonen aan de ander kant van het dorp. Als je met de bus gaat, kom je er langs. Een roodbakstenen huis.

Doet wat Duits aan met al die houten balken, vakwerk noemen ze dat. "Aan de ene kant wilde hij wel dat ze het deed, maar aan de andere kant geneerde hij zich een beetje.

"Ach", begon hij, "ik zou er wel graag meer over willen weten, maar ja, ziet u ik wil ook eerst alles zelf ontdekken." "Dat begrijp ik, nu hier heb je mijn kaartje, mocht je echt meer over de omgeving willen weten dan kun je mij bellen. "Arend pakte haar kaartje beduusd aan. "Eh, dank u wel", kwam het bijna stotterend uit.

Gelukkig kwam er afleiding. Een klein meisje liep in het gangpad richting Arend. Nieuwsgierig keek ze de vrouw tegenover Arend aan. Zij begon meteen een praatje met haar. Er werd wat heen en weer gekeuveld, het meisje kreeg een rol snoep en verdween. Niet veel later werd Winterswijk omgeroepen. Hier ging hij als zowel de vrouw uit de trein. Nadat hij uitgecheckt had keek hij om zich heen waar de bushalte nu wel was. Een meneer die hem passeerde riep hij toe: "Meneer, weet u waar ik de bushalte kan vinden?" "Ja wel, dan moet je aan de andere kant van het station zijn. Je bent zeker vreemd hier?" "Ja, dank u wel."

Arend pakte zijn koffer op duwde zijn rugtas recht en liep naar de andere kant van het station. Hier stond hij even stil, keek op zijn mobiel welke bus hij moest hebben. En zocht de juiste halte op. Hij moest nog 15 minuten wachten. Hij appte zijn moeder en zijn tante dat hij nu bij de bushalte stond. Zijn moeder reageerde meteen. Of alles goed was gegaan, of er nog bijzonderheden waren. Hij kon haar geruststellen. Tante An reageerde pas toen hij net ingecheckt was en de bus daarna wegreed. Er zaten niet veel passagiers in de bus. Hij had de chauffeur gevraagd hem te waarschuwen als hij bij de juiste halte was. Chauffeur bromde instemmend. Hij kon wel begrijpen dat tante An zo laat reageerde, ze was natuurlijk hartstikke druk.

De chauffeur noemde de halte en Arend stapte uit. Keek om zich heen en zag meteen Jaap met twee fietsen. "Ha, melkolifant, ben je daar eindelijk". "Eindelijk?, man je moest eens weten wat een wereldreis ik gemaakt heb. Van het ene uiterste van het land naar het andere!". Ze begroeten elkaar hartelijk.

“Slim, joh om twee fietsen bij je te hebben. Maar, hoe krijg ik de koffer er op?” “Wacht, maar”, zei Jaap. Hij pakte een spin en hielp Arend de koffer achterop de fiets op de bagagedrager te krijgen. Na ongeveer een paar minuten verlieten ze de grote straat en kwamen op een landweggetje uit. Deze reden ze helemaal uit. Halverwege deze weg kwamen ze al in het bos. Bij een T-splitsing gingen ze rechtsaf. Daarna reden ze zeker nog 5 minuten door. Tot aan een laantje. Die sloegen ze in, en onverwachts stonden ze bij een alleraardigst uitzien huisje. “Hier is het, Tof hé?” Zei Jaap. Onderweg hadden ze niet veel met elkaar gesproken, Arend keek nieuwsgierig om zich heen en probeerde te onthouden wat hij zag en hoe ze reden.

“Tjonge, het is nog mooier dan op de foto's die je moeder zaterdagavond mailde.”

De zon scheen nu op de voorkant van het huis. De muren waren witgekalkt, De ramen hadden houtenvensters die je zomers dicht kon doen om de warmte buiten te houden en 's winters om juist de warmte vast te houden. Het huis en de omgeving rook naar een zekere geheimzinnigheid. Ze liepen om het huis heen. Daar stonden twee schuren. Een kleine en een hele grote. De deuren van de grote schuur stonden open. Je kon de opgeslagen meubels zien staan. Jaap liep door naar de kleine schuur.

Hier werden de fietsen gestald, er stonden nog twee fietsen. Johnny kwam op hem af. “Ik hoorde stemmen en wou eens kijken wie dat waren. Ha, Arend, onze melkolifant, welkom in ons nieuwe huis. “Op dat moment kwam ook tante An om de hoek van de schuur kijken. Een beetje dunner dan de laatste keer toen hij haar zag. Met een stralende glimlach gaf ze Arend een hartelijke kus. En zei verblijd te zijn dat hij zijn meivakantie wilde opofferen om hen te helpen. “Kom gauw binnen in onze villa, links en rechts geen burens, geen overburens, geen drukke straat, geen getoeter, helemaal voor onszelf.” Tante An zwaaide met haar armen om het te onderstrepen wat ze had gezegd. Arend keek zijn ogen uit. Wat een tuin! Het zag er rommelig, wat verwaarloosd uit, maar had toch een bepaalde charme. De achterkant van het huis was laag. Hier stond alles oud en vervallen bij, verveloos en kaal.

Ze passeerden de waterput. Eromheen was het nat. Jaap zei, dat de waterput gebruikt wordt. Want elektriciteit en gas zijn nog niet aangesloten, evenals het water. Omdat het al een hele tijd leeg stond had men alle voorzieningen afgesloten. Toen wij zaterdag met de verhuishwagen aankwamen waren de ramen nog dichtgespijkerd met platen. De verhuismannen hebben die voor ons verwijderd. Anders zagen ze niets. Hoewel het meeste in de schuur werd gezet moesten de eetstoelen en eettafel, en enkele stoelen voor de woonkamer naar binnen gebracht worden. Toen moeder kwam waren we al druk bezig. “Ja”, zei tante An, “ik ben nog even het dorp ingegaan om inkopen te doen. Tenslotte moeten we ook nog wat eten en drinken. En voor de verhuismannen koffie gezet worden.” Toen begonnen Jaap en Johnny te lachen. “Ha, ha, ha toen moeder koffie wilde zetten beseftte ze dat ze dat niet kon. Er was geen elektriciteit en geen gas. “Ja, dat was ook wat zeg”, zei Tante An. “Ik ben toen weer in de auto gestapt en heb in het dorp een campinggas-toestel gekocht. Hadden we toch nog wat.”

Arend zag het al voor zich. Net als hij iets wilde zeggen, vertelde Johnny hoe gezellig het was, zo lekker kamperen in je eigen huis. Alleen het was er wel vroeg donker. Ja, dat geloofde hij wel. Achter stonden de bomen wel ver van het huis vandaan. Maar aan de voorkant niet.

Tante An ging hem voor een halletje in. Hij moest even met zijn ogen knipperen, zo schemerdonker was het er. “Ja, zei tante An. Het licht doet het hier niet. Moet gerepareerd worden. Want ik heb al geprobeerd om een nieuwe lamp erin te zetten, maar dat gaf geen soelaas. Nergens is er elektriciteit. Vanuit het halletje dat niet groter was dan 2 bij 2 meter kwamen ze in een grote woonkeuken. Arend had moeite om zijn schrik niet te laten merken. Oei, om alleen al de keuken op te knappen zijn ze weken bezig. Hij zette zijn koffer in een hoek. En bedacht toen dat tante An wel heel erg veel achterliet. Maar wat zei vader ook alweer. Ze had haar huis goed kunnen verkopen en met de overwaarde kan ze haar nieuwe huis opknappen. Maar vader had zeker niet geweten dat het er zó uitzag! Moet je het keukenblad zien en de kastjes daaronder. De inpandige kast aan de muur, de deur hangt er scheef in.

Jaap zag Arend kijken. Ja achter die deur is de provisieruimte. Daar is ook een luik, misschien naar een kelder toe. Maar we kunnen het niet openkrijgen. “Nee,” zei tante An. “En dat gaat voorlopig ook niet gebeuren! Straks als alles zo’n beetje in orde is, kunnen jullie je gang gaan. Ik weet dat jullie graag op onderzoek uitgaan, maar het zal misschien een kelder geweest zijn voor turf of aardappelen. Ik heb eens gelezen dat ze dat vroeger deden. “

“Ja, of een schuilplaats voor onderduikers tijdens de tweede wereldoorlog.” zei Johny met een zekere spanning in zijn stem. “Welnee”, zei Jaap, “je kunt toch zo zien dat daar een luik zit. Die Duitsers waren niet gek.” Tante An lachte. “Ik hoor het al, jullie hebben te veel spannende boeken gelezen. Het had zo maar gekund hebben, we zitten dicht bij de Duitse grens. “Oh, misschien wel een ruimte voor smokkelwaar” riep Johny opgetogen uit. Tante An lachte. “Maar kom dan laat ik Arend ook de rest van het huis zien.” Als hij gedacht had dat de keuken het grootste vertrek van de woning was, niets is minder waar. Toen tante An de andere deur in de keuken opende zag hij een enorme grote woonkamer voor zich. Drie ramen waar het zonlicht volop naar binnen scheen. Links van hem was een schouw met een open haard. Aan het plafond stevige eikenhouten balken, de houten vloer zag er robuust uit. Al met al ondanks dat er bijna niets instond gaf het een intieme sfeer.

“Zie je de vloer?, Allemaal dik eikenhouten planken. Jammer dat het zo verwaarloosd is, maar daar is wel wat aan te doen. Kom we gaan naar boven, naar de slaapkamers. Nee, laat je koffer nog maar beneden staan.” Tante An opende weer een andere deur naast de haard. Ze kwamen nu in een gangetje. Rechts liep de gang naar de voordeur. “Hier links ga je weer naar de keuken. Hier door deze deur (een meter of twee vanaf de voordeur) ging tante An ons voor naar een andere deur. “Kom mee, naar boven. Hier was een trap naar boven. O ja, hiernaast achter die andere deur is nog een opkamertje, leuk hé. Ja doe de deur maar open. Zie je dat trappetje? Kijk eens goed, je ziet hetzelfde houtsnijwerk terug als bij de schouw.” Alles was even verveloot als de rest. Behang heeft er misschien wel opgezeten, maar was niet te zien. Ze kwamen op een overloop uit. Hier waren drie deuren.